

- Polja: Skučnyj on . . . i vsjo žalujetsja . . . něuverennyj potomu čto . . .
Mužčina dolžen znať, čto jemu nužno dělať v žizni.
- Polja: Je nudný . . . a neustále naříká . . . nevěří si, poněvadž . . . Muž
má věděť, co má v životě dělať.
- Pol'a: Stále je smutný . . . žaluje sa . . . Je nepresvedčivý, lebo . . . Muž
má vždy vedieť, čo má robiť v živote.

Oba překladatelé zbytečně zintelektuálšřují Poljiny úvahy — Mathesius blazeovanou interpretací „je nudný“ místo „smutný“, Podolinský zase „Je nepresvedčivý“ místo „nevěří si“. V této scéně nejde o estetickou kritiku fiktivní postavy (zda je nudná nebo přesvědčivá), ale o charakterizování vztahu obou dívek k některým životním postojům u muže. Jednotně není v překladech kvalifikována ani ženská postava knízkyně — zřejmě Poljin ženský ideál, podle něhož by se sama ráda stylizovala . . .

- Polja: Ona očeň už privlekatělnaja . . . takaja prjamaja, prostaja, duševnaja!
- Polja: Ona je tuze zajímavá . . . přímá, prostá, srdečná!
- Pol'a: Ona je velmi zaujímavá . . . taká úprimná, prostá a předučovnělá!

Polju sociálně charakterizuje i to, že Těťěreva označuje jako „chytrého“ člověka u Mathesia, jako „vzdelaného“, „učeného“ u Podolinského. Pravdu má Podolinský: vždyť právě kontrast mezi přirozeným, životním Nilem a Poljou a neplodným intelektuálstvím Petra i Těťěreva je ve hře do té míry výrazný, že po první české inscenaci r. 1902 měšťanské Národní listy, které přirozeně nechtěly vidět protiměšťáckou ideu hry, pokládaly právě toto za jeden z hlavních problémů hry.

Všechny části partu dramatické postavy nejsou stejně závažné: můžeme někdy skoro říci, že i jazyková charakteristika postav má svou expozici a své rozuzlení. Proto se vyplatí pečlivě stylisticky řešit první repliky postavy na scéně, protože ty vytvoří divákovi její obraz — a ten se pak nesnadno koriguje.

Překladatelské pojetí hlavních postav se nutně dotýká celého smyslu hry. Problematika Hamleta pro nás